

noget aldeles uomtvisteligt, at Hærloven ikke kunde bruges, naar vi ikke fik en Lønningslov ved Siden af, ja jeg vil endogsaa tilføie, naar der ikke til Hærloven og Lønningsloven føiedes en Tillægsbevillingslov. Derfor har jeg ikke nogeninde stillet Forslag om en saadan Paragraph, thi jeg antog, at det fra alle Sider var givet, at Hærloven vel er en selvstændig Lov, men vilde ligge bød hen og ikke kunde bruges uden Lønningsloven. Den bevilger Ansættelsen af saa og saa mange Embedsmænd; men naar der ikke er givet Regler for deres Lønning og ikke bevilget en eneste Skilling dertil, hvorledes kunde saa Embederne besættes? Det er mig uforklarligt, hvorledes dette kan gaae til. Skal Krigsministeren benytte Hærplanen uden Lønningsloven, maa det ganske vist være under et meget stort Ansvar, thi de nu eksisterende Lønninger for de hidtil ansatte Officerer og det hidtil bevilgede Antal Mænd er een Sag, men en anden Sag er, om disse Lønninger ville passe for Officerer i samme Grader, der komme til at leve under ganske andre Forhold baade med Hensyn til Avancement og Tal i de forskjellige Grader osv. end hidtil; det er jo heelt forskjelligt. Den høitærede Krigsminister oplyste os ikke om, efter hvilke Regler han meente at kunne lønne de Officerer, der nu skulle ansættes i de forskjellige Grader efter Hærplanen, og hvorledes den høitærede Krigsminister faaer Penge til at lønne dem for? Dette er dog to vigtige Hensyn at tage. Det har jeg altsaa betragtet som aldeles vist, men siden har man hist og her hørt en officiel Udtalelse — jeg skal dog ikke sanke den op og referere den nærmere — og hist og her har det ligesom ligget i Lusten i de sidste Dage, at ogsaa denne Lov muligvis kunde blive lagt tilside og ogsaa dette Lovarbejde blive frugtesløst, at vi kunde komme til at gaae fra hinanden uden at faae dette saa lidt som andre vigtige Lovforslag ført igjennem, hvortil der efter min Opfattelse har været Tid nok. Det er uhyggeligt at skulle anvende saa megen Tid og Slid paa Lovar-

bejder, der, fordi der er et eller andet Punkt, ikke noget vigtigt Punkt, man ikke synes om, og som staaer imellem Parterne, dog skal lægges tilside. Det er noget uhyggeligt, men det maa man finde sig i ved et selvstændigt Lovarbejde. Men naar det er ved et Lovarbejde, som, naar det ikke udkommer, gjør, at et andet vigtigt Lovarbejde ikke kan benyttes, forekommer det mig, at man maa blive i den Tankegang, at det er en Selvfølge, at Lønningsloven maa gennemføres. Men, som sagt, det er man til min store Forbauselse kommen bort fra, og for derfor at faae den Tanke slaaet fast igjen, at det er en Selvfølge, at de to Love høre sammen, saa at Hærloven ikke kan benyttes uden den anden — Skjøndt Lønningsloven kan benyttes uden Hærloven for de hidtilværende Officerer og Mænd — har jeg været med til at foreslaae denne Paragraph, og det er min fulde Overbeviisning, at vi ved Smødeforret fra alle Sider meget let kunne føre Lønningsloven igjennem. Det er i alt Fald Noget, jeg gjentagende maa protestere imod, at jeg ved at deeltage i at foreslaae denne Paragraph skulde have til Hensigt at lægge Hærloven den mindste Hindring iveien. Men hvad vil Følgen blive, hvis vi lægge Lønningsloven tilside, og Krigsministeren under sit Ansvar — hvad der jo ikke frigjør for Conflicter — gaaer hen og ansætter i de Embeder, vi oprette i hundredevis ved Hærloven, Embedsmænd med Lønninger, som vi aldrig have bevilget, Lønninger, som andre Embedsmænd under andre Forhold have haft? Der er hverken ved Bevilling eller Tillægsbevilling givet en eneste Skilling dertil. Der staaer i Grundloven, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov. Ikke bestomindre vil man til Efteraaret komme til os og sige: I have vedtaget Hærplanen, vær saa artig, have I sagt A, maae I ogsaa sige B. Man vil sige: De Mænd, som I fandt ikke ganske burde have denne Lønning, har man lønnet efter de gamle Bestemmelser, nu have de engang faaet denne